

Lepše in dostojnejša bi se gotovo obhajala 60 letnica cesarjevega vladanja, ako bi počivalo vse orožje, ko pa, ako bi toliko in toliko vojakov — trpinov se v največji vročini klatilo in mučilo za en prazen nič. Imenovani letniki bi se gotovo z največjo hvaležnostjo in spoštovanjem spominjali na leto 1908 v katerem je naš sivolasi dobrotljivi cesar obhajal tako redki jubilej in se pri tej priložnosti blagohotno spomnil tudi tistih ki so mu v njegovi sukni služili zvesto in vdano. Toraj ako Vam je gg. poslanci količkaj mar za vbo go izsesano ljudstvo storite svojo dolžnost, ne pa čakajte samo na vaše dijete, — v parlamentu opustite rajši prepiranje za slovenske poštne pečate ali celo abortne napise. Gotovo se bo Vam vsak rezervist bolj z spoštovanjem uklanjal pri prhodnih volitvah, ako mu bo opuščena orožna vaja, kakor pa če pride kam? in najde namesto „hier“ — „tukaj“. V imenu več rezervistov!

Sv. Štefan pri Zusmu. Cenjeni urednik „Štajerca“, poiščite še mali prostorček, da naznanim čitateljem nekaj od naše nekdanje mirne štajerske fare! Naš cekmešter nas je zbudil in spravil na noge. Kadar se vrača domu, med potjo napada in pečuje ljudi da je groza. Vsakdo naj pometa pred svojim pragom; tudi naš farni cekmešter naj vzame metljo in naj pometa pred svojim pragom! Od same ljubezni do blaznjega so ga bili farani izvolili za farnega cekmeštra! Kadar je treba kaj urediti pri cerkvi, pa gre raje v krčmo in pije tam celi dan in se potem huduje nad ljudmi. Škoda za našo nekdanjo mirno štajersko faro, da ima takega farnega cekmeštra! Oh dragi „Štajerc“, zakaj vera peša? Ta možakar se jezi noč in dan nad ljudem, ker misli da bojo ljudje kar tako svoje premoženje njemu pustili, ker bi rad on vse v svoj žakelj atlačil. Ali veste, da je Kristus rekel: ne iščite si zakladov, ki jih žre rja in molji?... Ne derite ubogih ljudi do golih kosti! S strupenimi napadi se hujska in hujska. Enkrat se zna enemu teh hujskačev še kaj pripetiti, na kar bode pomnil. Ti cekmešter, mi te pa vprašamo, ali je lepo in možgato, ako se pošteno rodbino tako grdo blati? Ali se ne sramuješ, da se hujska in obrekne poštene ljudi? Ali misliš s tem pridobiti si čast in pohvalo? Bš moral enkrat odgovornost pred večnim sodnikom dati. Takrat si bodeš trkal na prsa: „Mea culpa, mea maxima culpa“. Ako se ne poboljšaš, skritičil te bode „Štajerc“ še vse drugače! Za danes dovolj, prihodnjič več! Vohaj za njm.

Sv. Barbara. Ljubi mi „Štajerc“! Vselej smo te veselili, le Bk tu pri Sr. Barbari se jezi na tebe. Pa zakaj? Veš zdaj letajo okoli farovski podrepani in Rabuzovi prijatelji in lovijo neumneže v neko zvezo, najbolj si pete brusijo humski cerkmošter, ki že 3 leta sv. Ano popravlja, ker ga misli mladi tja poslati v penzijo v tist podrti grad. Klerikalni Pajer pa Kos, ki še k spovedi ne gresta, vendar želita priti k farovski skledi; večkrat jih tudi vidimo s kakimi listeki za cerkveni konkurenčni odbor okoli letali, pa to ne bo šlo tako na komando ko pri volitvi cerkv. ključarjev. Brka ne bomo poslušali, ampak naše napredue „Štajerčeve“ pristase. Ljubi „Štajerc“, povsod si imel že shode, radi bi te tudi mi poslušali, ker ne maramo lažikmeške zveze. Prihodnjič kaj več.

Rogaška Slatina. Veseli mesec maj razlil je zopet vso čarobno lepoto na naše kopališče. Pa ne le narava sama skibi za napredek v lepoti, ampak v zadnjih letih rasejo lepe hiše kakor gobe po dežu. Razna cesarskega kopališča, katero je z največjim komfortom obdano, so omeniti hotel nadvojvoda Ivan, krasna cerkva na prijaznem griču v parku, novo skladišče za vodo itd. Jako solidna in okusna stavba je „Grazerheim“, kateri dela našemu domačinu g. Jug. Miglitsch vso čast. Tudi te dni je gospod Miglitsch izgotovil lepo dvonastropno hišo „K. k. M. i. h. kurhaus“ v katero pride baje koncem meseca junija g. nadvojvoda Friederik zadnji kamen slovesno vzdati. Tudi ta stavba je glasno doneči dokaz zmarnosti in solidnosti domače stavbene trdke Miglitsch. Znano je da je gospod Miglitsch prevzel tudi stavbo kmetijske šole v St. Jurju ob j. ž. in smo že v naprej prepričani da bodo pred zgotovljeno stavbo te šole tudi isti klobuk potegnili, kateri danes še grajajo. Ker je Miglitsch mož kateri da v prvi vrsti rad

domačinom zaslužek, bodo tudi domači obrtniki in delavci lahko lepe novce zaslužili.

Okoslavci v zgornjoradgorskem okraju. Cenjenim čitateljem „Štajerca“ je gotovo že znano, da je v Okoslavcih za rihtarja gospod Radoslav Nemec, ki je baje mož na pravem mestu če se gre za „blagor občine“ in „slovenskega“ ljudstva. Čisto drugač pa je, če hoče znabit en tak človek imeti kako reč podpisano kteri stanuje v krajih, kjer bivajo Nemci, ker on kot Slovenec nima rad opravlja z Nemci. Takrat se pa naš rihtar zravna na prste, kar naenkrat je za glavo večji obraz pa naredi kakor hudourni oblak, se prime junaško za brke, avest si svoje visoke šarže, in začne na dolgo in široko pripovedovati, da to ne gre in da to je težka reč, kake „pase“ in „reisebewilligunge“ mora eden imeti, ako hoče da se mu pri občini kaj podpiše; to traja precej dolgo, pradžno se enkrat vendar da pregovoriti, da stori kar se zahteva. Nemec, Nemec, škoda da nisi za kakega „grecnfinancerja“ in pa tudi škoda, da ne pelje državna cesta skoz dragotinski vrh, da bi „handverkepurši“ mimo tvoje doma hodili; takrat bi, mislim, samo na cesti stal in delavske bukvice kontroliral... In gisno bi tudi hotel, da bi se „verpflegsstation“ prestavil v dragotinski vrh; to bi pa bilo tvoje veselje, kaj ne?! Ti tako povemo: kar se tiče „Reisebewilligunge“, bo vsak sam znal kaj nam je storiti, če je že par let po svetu in človek pošten, lahko tudi brez kakega posebnega dovoljenja izhaja. Če pa mu kaj pride navkriž, pa sam trpi škodo in odgovornost nosi tudi sam; nemški jezik pa mora govoriti drugače si še kruha ne more kupiti po nekterih krajih. Toraj če bo eden kaj zahteval, kar se lahko stori mu brž podpiši brez obotavljanja in ni treba ljudi mučiti. Takih ljudi pa ni treba slabo soditi, kterih še ne poznaš in ne veš kako se obnašajo. Pa na svidenje, rihtar! Okoslavčan.

Borovlje na Koroškem. Nekaj časa sam prihaja k nam nov list, ki se imenuje „Korošec“, ljudje mu pa pravijo „Korošelj“, ali pa kratko „Krošelj“. Ni je take breznakačajne cunje, kakor je ta na Kranjskem natanjen papir, po cellem Koroškem. Zato se pa tudi izdajatelj tega žalostnega pisarenja ne upajo na dan in se imenujejo v svojej skrivnosti samo neki „konzorcij“. Slavnatega urednika Mikusa nihče ne pozna, kdo in kaj da je. Saj znani „Mr“ trdo in robato piše, tako malopriden kakor je „Košelj“ pa vendar ni. (Mislimo, da sta si obadva lista v breznakačajnosti ednaka; op. stavca.) „Korošelj“ hoče biti „narodni slovenski“ kakor iskra ali pa ogenj in pljuje na Nemce; na drugi strani pa prinese članek od nekega nam dobro znanega človeka, ki je delal v Suhl na Nemškem (Tübingen) in kateri opiše, kako da je tam. Glej ga šmentja! Danes zmira čez N-mce, jutri nam pa kaže jih v izgled. To so „narodnjaki“! Čudno nam se pa zdi, da ta listič „Korošelj“ s številko za številko ob enem velespoštovanega g. župana Jos. Ogris-a sčiplje in obira. Gosp. Ogris še časa nima, se s takimi rečmi zabavljati, kakor jih spravljajo ti za zgoraj omenjeno cunjo skriti gade na dan; on še prav za prav z „slovenskimi narodnjaki“ opraviči nima, z njimi še v dotiko ne pride, on jih pusti pri miru! Zakaj ga sekunajo? Zato ker so mu nevošljivi! Gospod Ogris gospodarji z svojo tovarno vedno bolje, naprednjaki korakoma naprej, to pa tiste ljudje spati ne pusti, kateri gredo z svojo obrtnijo „naprej“. V Borovljah je vse naprednjaško! To je fletno, da se rakovi podrepani „Korošeln“ ne upajo z barvo na dan! Hail!

Abtei pri Galiciji na Koroškem. (Preprečena birma. Velikonočni ponedeljek je bila napoveda pri nas birma, cerkev se je primerno okinčala in vse je bilo pripravljeno za prihod g. knezoškofa. Slučajno pa je prišla ta dan nevihta in padel je visoki sneg. Vkljub temu so dohajali ljudje od hribov in dolin v celi okolici, celo iz Cela in Eonaha so prišli. Veliko jih je bilo, ki niso valed visokega snega v gorovju drugače naprej mogli, da so vole pred voz napregli ali pa so birmance v košu na hrbtu nesli. Pa čakali to zamanj, iz Celovca ni bilo nikogar, vkljub temu, da vodi široka cesta v planjavi od Celovca pa do naše cerkve. Velečastiti gospodje imajo tudi močne konje in lepo zaprte vozove

pa bi se jim tudi rado par konj nasproti slalo. Zamanj so hrepneli otroci v svojih lepših oblekah celi dan v mrazu in lakoti na sv. birmi. Misli so, da pride sv. Duh vključno snego iz neba, ali končno so morali brez uspeha po težavni poti zopet nazaj. Otroci so jokali. Odrašeni pa so mrmrali in rekli, da je občan volitev vse drugače. Takrat letajo žegnani gospodje in njih prijatelji tudi v najslabšem meniu po gorah in kmetije se jih komaj obrijajo. Po volitvi pa se celo nepovedano birma zamudi. „Pustite male te meni“, „je rekel Kristus. Celovski duhovni pa pravijo: „Pustite volce k meni!“ Kolikokrat je vpil orglar Gafenauer, da je vera v nevarnosti. Ali ko je bil izvoljen, je bila vera že v varnosti. Zdaj mislijo farji, da smejo vse z nami delati. Revni pri temu je naš župnik, proti kateremu se tudi nevolja obrača. Ali imel je velike izdatke. Ali jih naj ima prihodnjič zopet? Celovski črnh bodo seveda rekli, da naj jih pridobi z vsaj štolnino. Ali naš župnik tega ne bode zahteval. Kajti potem bi morali mi kmetije plačevati in tega nas Bog obvari!

St. Vid pod Juno. Dragi mi „Štajerc“! Prosim, ali mi daš malo prostora v Trojem listu za našega prvaškega črnosukneža? Ta moj namreč je postal zdaj celo „občinski tajnik“. Mi napredni kmeti mislimo, da se bo slabo dalo opraviti če bo kaki naših kmetov kaj potreboval. E pustimo to, saj ne bo dolgo! Za bati se je takega človeka, namreč po noči. Pravil je namreč da ima dva samokresa kakor tudi puške zmeraj nabasane, pa čeravno tako slabo zadene. Povejmo, kako dobro zna streljati: Najprvo je streljal na eno veriverico pod vajo in ne vem ali je 10 ali 9 krat poknilo predno jo je dobil. Drugo je streljal mačko; pa še tako niso pozabili ljudi bralci, da jo je moral 5 krat pokniti in še potem ni hotela bti „hun“ (du Luder du)! In nasledne je streljal Wilteschnikovga psa. Tega je malo boljše zadel kakor prve droje, pa vendar je sedaj skoro dober. Sve ker je kar z revolverjem pri roki, se nobeden ne upa mimo faroča. Če se malo spotakneš že nemir delaš. Bilo je na putni večer, ko so šli vaški fanti malo v njeni iz gostilne domov, in ker je bila pot ozka da so morali iti eden za drugim, so morali glasneje govoriti kakor s cer. Eden fantov je nesel doma harmoniko in ko pride do faroča, ker je pa pot bila čisto ledena mu noge izpoštrnejo in je padel z harmoniko vred na tla. Ko je fant vstal je tako vzlignil harmoniko, da so se čuli nekateri glasovi iz nje. Nato Svaton sere kar naznanji sodajji in tako ta tla pote zastoj. In to se nam čudno zdi, kako jo on to mogel ališati, ker je sam se le ob pol 1 uri prišel domov, in seveda z spremstvom enega močnega fanta, drugače bi obležal in zmrazil, ker je bil pijan kakor kanon. Tako se godi, ljubi „Štajerc“, v St. Vidu pod Juno.

Gosenice

uničijo zopet grozno naše sadovnjake. Opazarjamo, da naj ima ljudstvo posebno skrb, da se te gosenice uničijo, ker škoda, ki jo povzroči ta požrešna mrčes je prevelika; posebno letos, je treba paziti, ker nam lepi sad kaže. Stariši naj otroke podučijo, da se gosenice uničujejo (najbolje pobirajo in zažigajo). Vzemite štango, ovite jo s kako slamo, namočite malo v petrolej in zažigite gnezda gosenic. Branimo se!

Novice.

Adio, goldinarček! O! nekega starega znanca nam bode treba slovo vzeti. Finančni minister je izdal namreč odredbo, po kateri je od 1. julija 1908 goldinarska denarna veljava odpravljena in se ima torej odselej računati edino s kronami. Torej — adio, goldinarček, adio „forint“, adio „flka“, ali kako se ti že pravi! Odselej ima krona prvo besedo, — mala, avtla krona, ki vlada pravzaprav že 16 let. Ja, ja, ministrske odredbe so papirnate in se razbijejo ob stali ljudske navade. Navada je železna stajca. Še danes računa moja mlekarica toliko in toliko